

Op 22
maart
2016

ben ik letterlijk ontploft.

ben ik een vechter geworden.

AANSLAG

*Ik moet glimlachen
als ik hoor dat mensen
het over een ongeval hebben
om te beschrijven
wat ik heb meegemaakt.
Een ongeval?
Welk ongeval?
Een aanslag, zul je bedoelen!*

21 maart 2016 is een doodgewone dag, een dag als alle andere. Zoals gewoonlijk sta ik om halfzes op om te gaan trainen in de sportschool. Mijn dagelijkse ritueel. Het is maandag, het begin van een nieuwe week. Ik maak mijn sporttas klaar en vertrek naar wat ook mijn werkplek is. Ik vind het fijn om er op dit uur van de dag heen te gaan, want dan is er niemand. Ik ben dus alleen met mezelf om hard, heel hard te trainen. Ik druk liggend tot zeventig kilo de hoogte in en tien kilo met elke biceps. Niet slecht voor een zwemster. Met die fysieke oefeningen werk ik aan een sterk maar vrouwelijk lichaam. Ik hou van hard zwoegen, ik hou van discipline en ik hou ervan om mijn lichaam te voelen werken. Met een tevreden gevoel over mijn training ga ik douchen en keer ik terug naar huis om mijn fitness- en coachingsessies van vandaag voor te bereiden.

Het is half elf. De muziek staat aan, de deelnemers zitten al in het water. Met veel enthousiasme geef ik lessen aquagym op muziek aan dames op leeftijd, leden en vaste klanten van mijn club Aspria. In de loop van de sessies ben ik erg op ze gesteld geraakt. Het leukste aan deze groepslessen vind ik de persoonlijke banden die er ontstaan door de muziek en het samen bewegen. Dankzij het groepseffect groeit er een

fijn gevoel van saamenhorigheid. Ik vind het heerlijk om mijn klanten elke keer weer terug te zien. En als ik dan aan het einde van de les die stralende glimlach op hun gezichten zie, geniet ik intens. Dit soort van interacties geeft mijn dopaminegehalte een enorme boost. Ik voel me nuttig en helemaal in mijn element.

Na mijn ochtendles neem ik snel mijn tweede douche van de dag. Daarna volgen de sessies personal training elkaar op tot 's avonds. Om acht uur geef ik nog een yogales. Na een derde douche ga ik naar huis. Ik ben kapot, maar voel me volledig voldaan. Dit is hoe een standaarddag er voor mij uitziet. Fitness is mijn leven, en mijn leven is fitness.

Tot zover niks aan de hand. Ik hou van mijn leven, ik hou van wat ik doe. Dat is echter niet altijd het geval geweest.

Die maandag meld ik aan iedereen dat ik voor een week afwezig zal zijn. De volgende dag vertrek ik naar de Verenigde Staten voor een bezoek aan mijn oma en een broer. Op paasmaandag ben ik weer thuis. Mijn ticket is al een maand gereserveerd. Ik heb besloten om op een dinsdag te vertrekken in plaats van op de eerste dag van de week. Zo kan ik mijn vaste klanten nog een laatste keer zien voordat ik vertrek.

Het is 22 maart. Op weg naar de luchthaven verbeeld ik me al het weerzien met mijn oma. Ik denk aan de dagen die we samen zullen doorbrengen en hoe blij ik ben om haar weer te zien. Ik denk na over ons programma en verheug me alvast op de massages die ik ga meepikken in het centrum vlak bij haar huis. Het is 7.45 uur als ik aankom op de luchthaven, nog drie uur tot het opstijgen. Gisteren heb ik mijn timing en reisschema berekend. Ik kom graag al vroeg om de drukte te vermijden.

Ik ga via de hoofdingang naar binnen en merk tot mijn grote verbazing dat er die ochtend vrij veel volk in de luchthaven is. Er staat al een lange rij wanneer ik bij de incheckbalie van Delta Airlines aankom. *Hè, verdomme! Sta ik voor dag en dauw op, heeft het helemaal geen zin gehad. Ik aarzel even. Wat doe ik? Ga ik naar het toilet, regel ik een fles water en kom ik over een halfuur terug? Of bijt ik op mijn tanden en ga ik toch in de rij staan? Als ik later terugkom, is de wachtrij misschien nog veel langer. Jammer dan. Ik bijt op mijn tanden.* Om de tijd te doden, speur ik alvast om me heen naar de snelste route richting boardingzone. Ik verspil niet graag tijd. Geen omwegen. Gewoon recht

op mijn doel af. Zo is mijn karakter, zo zit ik in elkaar. Ik kan niet wachten tot ik op mijn bestemming ben.

Daar sta ik dan, in de wachtrij, me alvast verheugend op de kop koffie die ik aan de andere kant van de douanecontrole ga drinken.

Plots word ik met geweld de lucht in geslingerd door een zware explosie. In een fractie van een seconde lig ik tien meter verderop, de chaos in gelanceerd. Ik begrijp totaal niet wat er gebeurt. Ik hap naar adem, al vergiftigd door de vlammen. Ik lig aan de grond genageld, overeind komen lukt niet. Alles ging zo razendsnel.

Ik snap er niks van. *Een bom?! Iets anders kan dit niet zijn! Ik ben zojuist opgeblazen door een bom! God, oh God, no!!! I'm dying.* Ik krijg geen adem, maar die woorden galmen door mijn hoofd. *I'm dying.* Ik ga dood. Moeizaam kijk ik om me heen. Ik kan niet bewegen, mijn lichaam is in shock en mijn linkerbeen is zwaargewond. Wie haalt me hier weg? Het is een kwestie van seconden, hooguit minuten, voordat al mijn bloed is weggestroomd of dat ik zonder zuurstof zit. *Dit kan gewoon niet, ik droom, dit kan gewoon niet. Niet ik. Ik toch niet. Ik kan niet doodgaan. Niet op deze manier.* Ik zie niemand om me heen. Ik moet een manier vinden om uit deze hal te geraken, deze zwarte zone vol puin en rook. *Mijn God, ik smeeek het je, geef me nog een kans ...*

Het is 22 maart 2016, de eerste bom van de aanslagen in Brussel is zonet ontploft. Die ochtend zullen er nog twee bommen ontploffen: een tweede tien seconden later, ook op de luchthaven, en een derde rond 9.10 uur in het metrostation Maalbeek.

Ik herinner me nog elk detail van de oorlogsscène. Plots wordt alles donker. Zwarte rook verspreidt zich in alle richtingen. Ik zie lichamen en bagage, verteerd door de roodgloeiende en verblindende vlammen. Een afschuwelijke brandlucht verstikt mijn longen. Ik hap naar lucht. Mijn ogen prikken. Ik hoor een onbeschrijfelijk doordringend gekrijs dat ik nog nooit eerder heb moeten aanhoren. Het gaat door merg en been, alsof ik in een slachthuis ben ... Toch zijn het menselijke kreten. We zijn in de hel beland. *Hoe heeft deze gruwel hier kunnen plaatsvinden, op deze luchthaven, in België, een vrij en democratisch land? België is toch niet in oorlog?* Die vraag komt vrijwel meteen in me op, terwijl mijn lichaam al niet meer reageert.

Ik lig hulpeloos en stervende op de grond. De mensen om mij heen ook. Sommigen zijn uiteengereten, anderen staan in brand. Ik wil ze helpen, maar de realiteit haalt me in: ik krijg mijn lichaam niet in beweging. Ik lig te vechten op de koude tegelvloer bedekt met puin. Ik kijk nogmaals rond. Achter me staat een lege bagagekar. Ik weet niet hoe of met welke kracht, maar het lukt me om erop te kruipen. En dan wacht ik. Elke seconde duurt een eeuwigheid. Na lange minuten duikt er een onbekende op. Ik kan nog net een teken geven met mijn hand. Hij ziet me en duwt de kar naar buiten, het trottoir op.

Ik slaag erin om me van de kar te laten glijden. Ik lig nu languit op het trottoir. En ik wacht. *Waar zijn verdomme die hulpverleners? Waar blijven de ambulances? Er liggen daar mensen dood te gaan! Laten we die zomaar doodgaan dan?* Enkele ogenblikken later - ik ben verzwakt, totaal uitgeput en heb heel veel bloed verloren - zie ik een dame van in de zestig met peper- en zoutkleurig haar op me afkomen. Ze dekt me toe en praat tegen me om me wakker te houden tot de hulpdiensten er zijn. Ze zal me later nog regelmatig komen bezoeken.

Ik doe alles om in leven te blijven. Ik besef dat mijn toestand uiterst kritiek is, maar desondanks voel ik hoe een vorm van energie, wat sommigen wellicht een overlevingsinstinct zouden noemen, zich door elke cel van mijn lichaam verspreidt om te vechten tegen de dreigende dood. *Ik wil niet weggaan, niet nu, niet op deze manier.* Nochtans was de explosie zo hevig dat ik rationeel gezien niets anders kan dan doodgaan. Ik vecht voor mijn leven, maar elke seconde is een hel, elke minuut een nieuwe doodstrijd. De pijn bereikt een hoogtepunt. *Hoeveel tijd heb ik nog?*

Ik heb geen adem, ik kan niet praten. Ik heb zuurstof nodig. Mijn longen zijn vergiftigd. Ik ga eraan. Zonder adem is er geen leven meer. Dat weet ik. Ik ben een sportvrouw, en bovenal een zwemster. Ik weet maar al te goed hoe het voelt om te moeten ademen, om je hoofd uit het water te tillen wanneer je longen 'help' schreeuwen. De dame schreeuwt: "Maar waar blijven ze verdomme? Waar zijn die hulpverleners? Is daar iemand? Het is hier een bloedbad!" Ik laat de hand van de dame niet los. Als ik die hand loslaat, gaan mijn ogen voorgoed dicht.

Na een tijd die eindeloos lijkt te duren, bijna een uur, komen ze met een brancard. Tot mijn grote verbijstering word ik echter niet naar een ambulance gebracht, maar naar een triagezone voor gewonden, een

medische noodhulp post waar ik voor de zoveelste keer moet zien dat ik niet bezwijk. De pijn in mijn been wordt steeds intenser. *Komaan, zeg! Dit kunnen ze toch niet maken!*

Hoewel ik met rasse schreden een triest einde tegemoet ga, dringt de omvang van de ramp nog wel tot me door. Uiteengereten lichamen, flarden van lichamen, overal bloed, een afschuwelijk gekrijs en vooral brancarddragers, hulpverleners, politieagenten en brandweermannen die onbeweeglijk stilstaan omdat ze niet weten wat te doen of waar te beginnen. *Zijn ze dan blind of zo? Waarom stoppen ze mij niet in een ambulance? Zien ze dan niet welke gruwel zich onder hun ogen afspeelt?* Gek hoe je hersenen nog steeds heldere en samenhangende gedachten kunnen produceren terwijl je lichaam stervende is. Ik ga dood en ik kan niets doen om mezelf te redden. Ik kan mijn gevoelens met niemand delen, van niemand afscheid nemen. Ik ben alleen met mezelf in dit onvermijdelijke einde. Ik verlaat deze wereld op de afschuwelijkste manier die er is, gebombardeerd tot een trofee van de haat.

Ik ben de totale wanhoop nabij wanneer ik een ambulancier zie rondlopen tussen de slachtoffers. Ik begrijp dat hij de meest ernstige gevallen met prioriteit probeert te identificeren. Voor de derde keer die ochtend geef ik met veel pijn en moeite een teken met mijn hand, het gaat steeds lastiger. Het is nu of nooit. Hij neemt me mee. Ik val flauw.

In de ambulance krijg ik een hartstilstand.

Eén keer,
twee keer,

drie keer. Bij aankomst in het ziekenhuis krijg ik meteen een bloedtransfusie en houdt mijn hart er weer mee op. Mijn overlevingskansen zijn zo goed als nihil, maar ik tart nog maar eens de statistieken. Kun je van geluk spreken? Of is het een kwestie van wilskracht? Ze brengen me direct door naar het operatiekwartier.

Onder het witte licht van de operatietafel tekent zich een nieuw lichaam af. Een onherkenbaar en verminkt lichaam. Mijn lichaam. Oorlogsverwondingen. Mijn heup, of wat daarvan overblijft, is volledig aan flarden gereten en heeft plaatsgemaakt voor leegte. Een gapend gat. Alsof ik door een haai gebeten ben. Mijn linkerbeen hangt nog nauwelijks vast. Mijn darmen liggen bloot en komen uit mijn lichaam. Mijn hele

linkerkant is verbrijzeld. Mijn lichaam is doorzeefd met allerlei soorten scherven door het effect van de explosiewind, wat ze meestal de blast noemen.

Het is het begin van een lange strijd die me heen en weer zal slingeren tussen de meest klinkende overwinningen en de meest extreme nederlagen die een mens kan verduren. Ik schommel tussen kracht en kwetsbaarheid, tussen hoop en wanhoop, tussen depressie en veerkracht in deze meest onverwachte beproeving van mijn leven.

De kleren die ik droeg op 22 maart 2016 en die ze op de intensive care bewaarden.